

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym z dnia 18 grudnia 2013 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 352, str. 9)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 4,
uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa¹⁾,
po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia²⁾,
po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,
a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Jeżeli finansowanie przez państwo spełnia kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, stanowi pomoc państwa i zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu powinno zostać zgłoszone do Komisji. Jednakże na podstawie art. 109 Traktatu Rada może określić kategorie pomocy, które są zwolnione z wymogu zgłoszenia. Zgodnie z art. 108 ust. 4 Traktatu Komisja może przyjąć rozporządzenia dotyczące takich kategorii pomocy państwa. Rozporządzeniem (WE) nr 994/98 Rada postanowiła, zgodnie z art. 109 Traktatu, że pomoc de minimis może stanowić jedną z takich kategorii. Na tej podstawie uznaje się, że pomoc de minimis, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia.

(2) Komisja w licznych decyzjach wyjaśniała pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Komisja określiła również kierunki swoich działań w odniesieniu do pułapu de minimis, poniżej którego można uznać, że art. 107 ust. 1 nie ma zastosowania, najpierw w zawiadomieniu w sprawie stosowania zasady de minimis do pomocy państwa³⁾, a następnie w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 69/2001⁴⁾ i (WE) nr 1998/2006⁵⁾. Ze względu na specjalne zasady stosowane w sektorze rolnym oraz ze względu na ryzyko, że nawet niskie kwoty pomocy mogłyby spełniać kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu, sektor rolny lub jego części wyłączono z zakresu powyższych rozporządzeń. Komisja przyjęła już szereg rozporządzeń określających zasady dotyczące pomocy de minimis przyznawanej w sektorze rolnym; ostatnim z tych rozporządzeń było rozporządzenie (WE) nr 1535/2007⁶⁾. W świetle doświadczenia zdobytego podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 należy dokonać przeglądu niektórych warunków określonych w tym rozporządzeniu oraz zastąpić je nowym.

(3) Z doświadczeń Komisji zdobytych podczas stosowania rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 wynika, że maksymalną kwotę pomocy dla jednego przedsiębiorstwa na okres trzech lat należy podnieść do 15000 EUR, a górny limit krajowy - do 1 % rocznej produkcji. Te nowe pułapy wciąż zapewniają, by każdy środek wchodzący w zakres niniejszego rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrożący jej zakłóceniem.

(4) Do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania⁷⁾. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że wszystkie podmioty, które są kontrolowane (prawnie lub de facto) przez ten sam podmiot, należy traktować jako jedno przedsiębiorstwo⁸⁾. Aby zagwarantować pewność prawa i ograniczyć obciążenia administracyjne, niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wyczerpujący wykaz jasnych kryteriów określających, w jakich okolicznościach co najmniej dwie jednostki gospodarcze z tego samego państwa członkowskiego należy uznać za jedno przedsiębiorstwo. Spośród utrwalonych kryteriów służących określeniu "powiązanych jednostek gospodarczych" w definicji małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), określonej w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁹⁾ i w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 800/2008¹⁰⁾, Komisja wybrała te kryteria, które są właściwe do celów niniejszego rozporządzenia. Kryteria te są już znane organom publicznym i powinny znaleźć zastosowanie, z uwagi na zakres niniejszego rozporządzenia, zarówno w odniesieniu do MŚP, jak i dużych przedsiębiorstw. Kryteria te powinny zapewnić uznanie grupy powiązanych jednostek gospodarczych za jedno przedsiębiorstwo do celów stosowania zasady de minimis, natomiast jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane wyłącznie dlatego, że każda z nich jest bezpośrednio związana z danym organem publicznym lub danymi organami publicznymi, nie będą traktowane jako wzajemnie powiązane. Uwzględnia się tym samym szczególną sytuację jednostek gospodarczych, które są kontrolowane przez ten sam organ publiczny lub te same organy publiczne, ale które mogą posiadać niezależne uprawnienia decyzyjne. Kryteria te powinny również zapewniać, że poszczególni członkowie osób prawnych lub grupy osób fizycznych lub prawnych nie będą traktowani jako powiązani wyłącznie z tego powodu, w przypadku gdy prawo krajowe przewiduje, że tacy indywidualni członkowie mają prawa i obowiązki porównywalne z prawami i obowiązkami rolników indywidualnych, którzy mają status kierownika gospodarstwa rolnego, szczególnie w odniesieniu do ich statusu ekonomicznego, społecznego i podatkowego, pod warunkiem że przyczynili się do wzmocnienia struktur rolnych danych osób prawnych lub grup.

(5) Ze względu na podobieństwo pomiędzy przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, przetwarzanie i wprowadzanie do obrotu produktów rolnych wchodzi w zakres rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013¹¹⁾.

(6) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymać się od wszelkich działań mogących zaszkodzić takiej organizacji lub wprowadzających od niej wyjątki¹²⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych do obrotu. Nie powinno też mieć

zastosowania do wsparcia, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami podstawowymi.

(7) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do pomocy wywozowej ani pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z produktów krajowych w stosunku do produktów przywożonych. Nie powinno mieć ono zwłaszcza zastosowania do pomocy na tworzenie i prowadzenie sieci dystrybucyjnej w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich. Pomoc na pokrycie kosztów uczestnictwa w targach handlowych bądź kosztów badań lub usług doradczych potrzebnych do wprowadzenia nowego lub już istniejącego produktu na nowy rynek w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim zwykle nie stanowi pomocy wywozowej.

(8) Okres trzech lat brany pod uwagę do celów niniejszego rozporządzenia należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy de minimis należy uwzględnić całkowitą kwotę pomocy de minimis przyznanej w ciągu danego roku podatkowego oraz dwóch poprzedzających lat podatkowych.

(9) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także w innych sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, to przepisy powyższego rozporządzenia powinny stosować się do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

(10) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz w sektorze rybołówstwa i akwakultury, to w odniesieniu do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorze rybołówstwa i akwakultury powinno stosować się rozporządzenie Komisji (WE) nr 875/2007¹³⁾, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

(11) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy uniemożliwiające obejście maksymalnych poziomów intensywności pomocy określonych w szczegółowych rozporządzeniach lub decyzjach Komisji. Należy również ustanowić jasne i łatwe do zastosowania zasady dotyczące kumulacji.

(12) W niniejszym rozporządzeniu nie wyklucza się sytuacji, w której środka można nie uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu na podstawie innych przesłanek niż te wymienione w niniejszym rozporządzeniu, na przykład gdy środek spełnia warunki testu prywatnego inwestora lub nie wiąże się z przekazaniem zasobów państwowych. W szczególności finansowanie unijne zarządzane centralnie przez Komisję, które nie jest bezpośrednio ani pośrednio kontrolowane przez państwo członkowskie, nie stanowi pomocy państwa i nie powinno być uwzględniane przy określaniu, czy przestrzegano odpowiedniego pułapu lub górnego limitu krajowego.

(13) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy de minimis, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka ("pomoc przejrzysta"). Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłat do oprocentowania, ograniczonych zwolnień podatkowych lub innych instrumentów, które przewidują pewien maksymalny poziom, gwarantujący nieprzekroczenie odpowiedniego pułapu. Określenie maksymalnego poziomu oznacza, że tak długo, jak dokładna kwota pomocy jest nieznaną lub jeszcze nieznaną, państwo członkowskie musi przyjąć, że kwota ta jest równa maksymalnemu poziomowi, aby zagwarantować, że połączenie kilku środków pomocy nie przekroczy pułapu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, oraz zastosować zasady dotyczące kumulacji pomocy.

(14) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu de minimis wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić obliczenia, kwota pomocy przyznanej w innej formie niż dotacje pieniężne powinna zostać przeliczona na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji brutto dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy procentowe obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie reguł pomocy państwa, stopami rynkowymi stosowanymi do celów niniejszego rozporządzenia powinny być stopy referencyjne określone w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych¹⁴⁾.

(15) Pomoc w formie pożyczek, w tym pomoc de minimis na finansowanie ryzyka przyjmującą postać pożyczek, należy uznać za przejrzystą pomoc de minimis, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy. W celu uproszczenia oceny niewielkich pożyczek udzielanych na krótki okres w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki, jak i czas jej trwania. Z doświadczenia Komisji wynika, że pożyczki objęte zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki i nieprzekraczające 75000 EUR w okresie pięciu lat albo 37500 EUR w okresie dziesięciu lat można uznać za posiadające ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu de minimis. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.

(16) Pomocy w formie dokapitalizowania nie należy uznawać za przejrzystą pomoc de minimis, chyba że całkowita wartość dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu de minimis. Pomocy w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych, o której mowa w wytycznych dotyczących finansowania ryzyka¹⁵⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc de minimis, chyba że kapitał dostarczany w ramach środka nie przekracza pułapu de minimis.

(17) Pomoc w formie gwarancji, w tym pomoc de minimis na finansowanie ryzyka przyjmującą postać gwarancji, należy uznać za przejrzystą, jeżeli ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie "bezpiecznych stawek" określonych w zawiadomieniu Komisji dotyczącym danej kategorii przedsiębiorstw¹⁶⁾. W celu

uproszczenia oceny gwarancji udzielanych na krótki okres i zabezpieczających do 80 % stosunkowo niewielkich pożyczek w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasną, łatwą do zastosowania regułę uwzględniającą zarówno kwotę pożyczki bazowej, jak i czas trwania gwarancji. Reguły tej nie należy stosować w odniesieniu do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, np. gwarancji na transakcje kapitałowe. Jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 112500 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza pięciu lat, gwarancję można uznać za posiadającą ekwiwalent dotacji brutto nieprzekraczający pułapu de minimis. To samo podejście stosuje się, jeżeli gwarancja nie przekracza 80 % pożyczki bazowej, gwarantowana kwota nie przekracza 56250 EUR, a czas trwania gwarancji nie przekracza dziesięciu lat. Ponadto państwa członkowskie mogą skorzystać z metody obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji, która to metoda została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i która została zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; rozwiązanie takie możliwe jest pod warunkiem że zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia. Zważywszy na trudności związane z określeniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy przyznanej przedsiębiorstwom, które mogą nie być w stanie spłacić pożyczki, powyższej reguły nie powinno się stosować do takich przedsiębiorstw.

(18) Jeżeli program pomocy de minimis jest wdrażany przez pośredników finansowych, należy zagwarantować, że nie otrzymują oni żadnej pomocy państwa. Można to zrobić np. poprzez wprowadzenie wymogu, by pośrednicy finansowi korzystający z gwarancji państwa płacili stawki odpowiadające stawkom rynkowym lub by w całości przenosili wszelką korzyść na beneficjentów końcowych, lub poprzez przestrzeganie pułapu de minimis i innych warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu również na poziomie pośredników.

(19) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten - niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, dokapitalizowaniem ani środkiem finansowania ryzyka przyjmującym postać inwestycji kapitałowej lub quasi-kapitałowej - prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości mniejszej niż wysokość pułapu de minimis, przez co mógłby zostać objęty przepisami niniejszego rozporządzenia.

(20) Komisja jest zobowiązana do dopilnowania, by przestrzegano reguł pomocy państwa; zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnych mechanizmów gwarantujących, że całkowita kwota pomocy przyznanej zgodnie z zasadą de minimis jednemu przedsiębiorstwu nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu, przyznając pomoc de minimis, państwo członkowskie powinno informować zainteresowane przedsiębiorstwa o kwocie przyznanej pomocy de minimis, o tym, że ma ona charakter de minimis, oraz wyraźnie odesłać do niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny zostać zobowiązane do monitorowania udzielonej pomocy, aby zapewnić nieprzekraczanie odpowiednich pułapów oraz przestrzeganie reguł dotyczący kumulacji. Aby wywiązać się z tego obowiązku, zainteresowane państwo członkowskie powinno przed przyznaniem takiej pomocy uzyskać od przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy de minimis objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami w sprawie de minimis, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość ustanowienia centralnego rejestru obejmującego pełne informacje dotyczące przyznanej pomocy de minimis i weryfikowania, czy udzielenie nowej pomocy nie powoduje przekroczenia odpowiedniego pułapu.

(21) Przed przyznaniem wszelkiej nowej pomocy de minimis państwa członkowskie powinny dokładnie przeanalizować, czy w wyniku przyznania nowej pomocy de minimis pułap de minimis ani górny limit krajowy nie zostaną w danym państwie członkowskim przekroczone oraz czy spełniono inne warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

(22) Uwzględniając doświadczenie Komisji, a w szczególności konieczność systematycznego dokonywania przeglądu jej polityki w zakresie pomocy państwa, właściwe jest ograniczenie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Na wypadek gdyby niniejsze rozporządzenie wygasło i nie zostało przedłużone, państwa członkowskie powinny dysponować sześciomiesięcznym okresem dostosowawczym w odniesieniu do pomocy de minimis objętej niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1. Zakres.

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, z wyjątkiem:

- a) pomocy, której kwotę ustalono na podstawie ceny lub ilości produktów wprowadzonych na rynek;
- b) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
- c) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, rozporządzenie to stosuje się do pomocy przyznanej w związku z działalnością w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów

rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, to w odniesieniu do pomocy przyznanej z związku z działalnością w sektorze rybołówstwa i akwakultury stosuje się przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 875/2007, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z tym rozporządzeniem.

Artykuł 2. Definicje.

1. Do celów niniejszego rozporządzenia "produkty rolne" oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000¹⁷⁾.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia "jedno przedsiębiorstwo" obejmuje wszystkie jednostki gospodarcze, które są ze sobą powiązane co najmniej jednym z następujących stosunków:

- a) jedna jednostka gospodarcza posiada w drugiej jednostce gospodarczej większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków;
- b) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wyznaczyć lub odwołać większość członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego innej jednostki gospodarczej;
- c) jedna jednostka gospodarcza ma prawo wywierać dominujący wpływ na inną jednostkę gospodarczą zgodnie z umową zawartą z tą jednostką lub postanowieniami w jej akcie założycielskim lub umowie spółki;
- d) jedna jednostka gospodarcza, która jest akcjonariuszem lub wspólnikiem w innej jednostce gospodarczej lub jej członkiem, samodzielnie kontroluje, zgodnie z porozumieniem z innymi akcjonariuszami, wspólnikami lub członkami tej jednostki, większość praw głosu akcjonariuszy, wspólników lub członków tej jednostki.

Jednostki gospodarcze pozostające w jakimkolwiek ze stosunków, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)-d), za pośrednictwem jednej innej jednostki gospodarczej lub kilku innych jednostek gospodarczych również są uznawane za jedno przedsiębiorstwo.

Artykuł 3. Pomoc de minimis.

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. Całkowita kwota pomocy de minimis przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 15000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

3. Łączna kwota pomocy de minimis przyznanej w okresie trzech lat podatkowych przez państwo członkowskie przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie może przekroczyć górnego limitu krajowego określonego w załączniku.

4. Pomoc de minimis uznaje się za przyznaną w dniu, w którym przedsiębiorstwo uzyskuje prawo otrzymania takiej pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem prawnym, niezależnie od terminu wypłacenia pomocy de minimis temu przedsiębiorstwu.

5. Pułap określony w ust. 2 oraz górny limit krajowy, o którym mowa w ust. 3, stosuje się bez względu na formę i cel pomocy de minimis, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości lub częściowo finansowana z zasobów Unii. Okres trzech lat podatkowych ustala się przez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez przedsiębiorstwo w danym państwie członkowskim.

6. Do celów stosowania pułapu określonego w ust. 2 oraz górnego limitu krajowego, o którym mowa w ust. 3, pomoc wyraża się jako dotację pieniężną. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania pomocy. Stopą procentową stosowaną do dyskontowania jest stopa dyskontowa mająca zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

7. Jeżeli z powodu udzielenia nowej pomocy de minimis pułap określony w ust. 2 lub górny limit krajowy, o którym mowa w ust. 3, zostałby przekroczony, nowa pomoc nie może być objęta przepisami niniejszego rozporządzenia.

8. W przypadku połączenia lub przejęcia przedsiębiorstw, w celu ustalenia, czy nowa pomoc de minimis dla nowego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa przejmującego nie przekracza pułapu lub górnego limitu krajowego, uwzględnia się wszelką wcześniejszą pomoc de minimis przyznaną któremukolwiek z łączących się przedsiębiorstw. Pomoc de minimis przyznana zgodnie z prawem przed połączeniem lub przejęciem pozostaje zgodna z prawem.

9. Jeżeli przedsiębiorstwo podzieli się na co najmniej dwa osobne przedsiębiorstwa, pomoc de minimis przyznaną przed podziałem przydziela się przedsiębiorstwu, które z niej skorzystało, co oznacza zasadniczo przedsiębiorstwo, które przejmuje działalność, w odniesieniu do której pomoc de minimis została wykorzystana. Jeżeli taki przydział jest niemożliwy, pomoc de minimis przydziela się proporcjonalnie na podstawie wartości księgowej kapitału podstawowego nowych przedsiębiorstw zgodnie ze stanem na dzień wejścia podziału w życie.

Artykuł 4. Obliczanie ekwiwalentu dotacji brutto.

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka ("pomoc przejrzysta").

2. Pomoc w formie dotacji lub dopłat do oprocentowania uznaje się za przejrzystą pomoc de minimis.

3. Pomoc w formie pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc de minimis, jeżeli:

- a) beneficjent nie jest przedmiotem zbiorowego postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) pożyczka jest objęta zabezpieczeniem pokrywającym co najmniej 50 % pożyczki oraz wynosi 75000 EUR w okresie pięciu lat albo 37500 EUR w okresie dziesięciu lat; jeżeli kwota pożyczki jest niższa niż te kwoty lub udzielono jej na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto pożyczki oblicza się jako odpowiedni odsetek pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie stopy referencyjnej mającej zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Pomoc w formie dokapitalizowania uznaje się za przejrzystą pomoc de minimis, tylko jeżeli całkowita kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu de minimis.

5. Pomoc w formie środków finansowania ryzyka przyjmujących postać inwestycji kapitałowych i quasi-kapitałowych jest uznawana za przejrzystą pomoc de minimis, jeżeli kapitał dostarczany jednemu przedsiębiorstwu nie przekracza pułapu de minimis.

6. Pomoc w formie gwarancji uznaje się za przejrzystą pomoc de minimis, jeżeli:

a) beneficjent nie jest podmiotem zbiorowym postępowania upadłościowego lub nie spełnia określonych właściwym dla niego prawem krajowym kryteriów objęcia zbiorowym postępowaniem upadłościowym na wniosek wierzycieli. W przypadku dużych przedsiębiorstw beneficjent musi znajdować się w sytuacji porównywalnej co najmniej z oceną kredytową B-; oraz

b) gwarancja nie przekracza 80 % wartości pożyczki bazowej oraz gwarantowana kwota wynosi 112500 EUR i czas trwania gwarancji wynosi pięć lat, albo gwarantowana kwota wynosi 56250 EUR i czas trwania gwarancji wynosi dziesięć lat; jeżeli gwarantowana kwota jest niższa niż te kwoty lub gwarancji udzielono na okres krótszy niż odpowiednio pięć albo dziesięć lat, ekwiwalent dotacji brutto gwarancji oblicza się jako odpowiedni odsetek pułapu określonego w art. 3 ust. 2; lub

c) ekwiwalent dotacji brutto obliczono na podstawie "bezpiecznych stawek" określonych w zawiadomieniu Komisji; lub

d) przed jej wdrożeniem,

(i) metoda wykorzystana do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zgłoszona Komisji na podstawie innego rozporządzenia Komisji w obszarze pomocy państwa obowiązującego w danym okresie i zatwierdzona przez Komisję jako zgodna z obwieszczeniem w sprawie gwarancji lub aktem zastępującym to obwieszczenie; oraz

(ii) ta metoda wyraźnie odnosi się do przedmiotowego rodzaju gwarancji i rodzaju transakcji bazowej w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

7. Pomoc w formie innych instrumentów uznaje się przejrzystą pomoc de minimis, jeżeli instrument określa poziom maksymalny, tak aby nie przekroczono odpowiedniego pułapu.

Artykuł 5. Kumulacja.

1. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych, a także działalność w jednym lub większej liczbie sektorów lub w innych obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013, pomoc de minimis przyznaną na działalność w sektorze produkcji rolnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą de minimis przyznaną na działalność w sektorach lub obszarach działalności wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1407/2013 do odpowiedniego pułapu określonego w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1407/2013.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych oraz działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury, pomoc de minimis przyznaną na działalność w sektorze produkcji rolnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można łączyć z pomocą de minimis przyznaną na działalność w sektorze rybołówstwa i akwakultury zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 875/2007 do pułapu określonego w tym rozporządzeniu, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zapewni za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, by działalność w zakresie podstawowej produkcji produktów rolnych nie odnosiła korzyści z pomocy de minimis przyznanej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 875/2007.

3. Pomocy de minimis nie można łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych lub z pomocą państwa dla tego samego środka finansowania ryzyka, w przypadku gdyby taka kumulacja miała przekroczyć odpowiedni maksymalny poziom intensywności pomocy lub kwotę pomocy ustaloną pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych lub w decyzji Komisji. Pomoc de minimis, której nie przyznano w odniesieniu do konkretnych kosztów kwalifikowalnych lub której nie można przypisać do takich kosztów, można łączyć z inną pomocą państwa przyznaną zgodnie z rozporządzeniem w sprawie wyłączeń grupowych lub zgodnie z decyzją przyjętą przez Komisję.

Artykuł 6. Monitorowanie.

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać przedsiębiorstwu pomoc de minimis zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pisemnie powiadamia to przedsiębiorstwo o przewidywanej kwocie pomocy (wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto) oraz o jej charakterze de minimis, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, podając tego tytuł oraz odniesienie do jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Jeśli pomoc de minimis przyznaje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, zainteresowane państwo członkowskie może wypełnić ten obowiązek, informując te przedsiębiorstwa o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy osiągnięto pułap określony w art. 3 ust. 2 i czy nie przekroczono górnego limitu krajowego, o którym mowa w art. 3 ust. 3. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie uzyskuje także od zainteresowanego przedsiębiorstwa oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy de minimis, w odniesieniu do której stosuje się niniejsze rozporządzenie lub inne rozporządzenia o pomocy de minimis, otrzymanej w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

2. Jeżeli państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy de minimis zawierający pełne informacje dotyczące wszelkiej pomocy de minimis przyznanej przez wszelkie organy w danym państwie członkowskim, ust. 1 przestaje się stosować z dniem, w którym informacje zawarte w rejestrze obejmują okres trzech lat podatkowych.

3. Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc de minimis zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona całkowitej kwoty pomocy de minimis przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego pułap określony w art. 3 ust. 2 i górny limit krajowy, o którym mowa w art. 3 ust. 3, oraz że wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu są przestrzegane.

4. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Informacje te obejmują wszelkie dane konieczne do wykazania, że warunki niniejszego rozporządzenia zostały spełnione. Dane dotyczące indywidualnej pomocy de minimis przechowuje się przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy. Dane dotyczące programu pomocy de minimis przechowuje się przez 10 lat podatkowych od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu.

5. Dane państwo członkowskie przekazuje Komisji, na pisemny wniosek, w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie Komisja uzna za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone całkowite kwoty pomocy de minimis otrzymanej przez przedsiębiorstwo w rozumieniu niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy de minimis.

Artykuł 7. Przepisy przejściowe.

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc spełnia wszystkie warunki określone niniejszym rozporządzeniem. Pomoc, która nie spełnia tych warunków, będzie oceniana przez Komisję zgodnie z odpowiednimi ramami, wytycznymi, komunikatami oraz zawiadomieniami.

2. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc de minimis spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1860/2004 przyznana w dniach od 1 stycznia 2005 r. do 30 czerwca 2008 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

3. Uznaje się, że wszelka indywidualna pomoc de minimis spełniająca warunki rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 przyznana w dniach od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2014 r. nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, w związku z czym nie podlega procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.

4. Po upływie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia wszelkie programy pomocy de minimis spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu pozostają objęte niniejszym rozporządzeniem przez kolejne sześć miesięcy.

Artykuł 8. Wejście w życie i okres stosowania.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2013 r.

W imieniu Komisji

José Manuel Barroso

Przewodniczący

Załącznik

Maksymalne łączne kwoty pomocy de minimis przyznanej przez poszczególne państwa członkowskie przedsiębiorstwom z sektora produkcji rolnej, o której mowa w art. 3 ust. 3

(EUR)
Państwo członkowskie
Maksymalna kwota pomocy de minimis
Belgia
76070000
Bułgaria
43490000
Republika Czeska
48340000

Dania
105750000
Niemcy
522890000
Estonia
8110000
Irlandia
66280000
Grecja
109260000
Hiszpania
413750000
Francja
722240000
Chorwacja
28610000
Włochy
475080000
Cypr
7060000
Łotwa
10780000
Litwa
25860000
Luksemburg
3520000
Węgry
77600000
Malta
1290000
Niderlandy
254330000
Austria
71540000

11191312

Polska
225700000
Portugalia
62980000
Rumunia
180480000
Słowenia
12320000
Słowacja
22950000
Finlandia
46330000
Szwecja
57890000
Zjednoczone Królestwo
270170000

- 1) Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.
- 2) Dz.U. C 227 z 6.8.2013, s. 3.
- 3) Zawiadomienie Komisji w sprawie zasady de minimis w odniesieniu do pomocy państwa (Dz.U. C 68 z 6.3.1996, s. 9).
- 4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r., w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30).
- 5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5).
- 6) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej (Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 35).
- 7) Wyrok z 2006 r. w sprawie C-222/04 Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA et al., Zb.Orz. s. I-289.
- 8) Wyrok z 2002 r. w sprawie C-382/99 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. s. I-5163.
- 9) Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).
- 10) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3).
- 11) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis. (Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).
- 12) Wyrok z 2002 r. w sprawie C-456/00 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-11949.
- 13) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rybołówstwa i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1860/2004 (Dz.U. L 193 z 25.7.2007, s. 6).
- 14) Komunikat Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6).

- 15) Wytoczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach (Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2).
- 16) Na przykład obwieszczenie Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. C 155 z 20.6.2008, s. 10).
- 17) Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22).